DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 12 oktober 2004 *

I mål C-106/03 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga,

som inkom till domstolen den 27 februari 2003,

Vedial SA, Ludres (Frankrike), företrätt av T. van Innis, G. Glas och F. Herbert, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av O. Montalto och P. Geroulakos, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken (referent) och N. Colneric,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av det skriftliga förfarandet,

och efter att den 15 juli 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Vedial SA (nedan kallat Vedial) har överklagat Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 12 december 2002 i mål T-110/01, Vedial mot harmoniseringsbyrån — France Distribution (HUBERT) (REG 2002, s. II-5275) (nedan kallad den överklagade domen) och yrkat upphävande av nämnda dom. Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten Vedials talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av första överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (nedan kallad harmoniseringsbyrån) den 9 mars 2001 (ärende R 127/2000-1) om att avslå Vedials invändning mot France Distributions ansökan om registrering av ord- och figurmärket HUBERT (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 8.1 och 8.2 a ii i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) föreskrivs följande:

"1. Om innehavaren av ett äldre varumärke invänder skall det varumärke som ansökan gäller inte kunna registreras

...

b) om det — på grund av att det är identiskt med eller liknar det äldre varumärket och de varor eller tjänster som omfattas av varumärkena är identiska eller är av liknande slag — föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem inom det område där det äldre varumärket är skyddat, inbegripet risken för att varumärket associeras med det äldre varumärket.

2. Med äldre varumärken avses i punkt 1

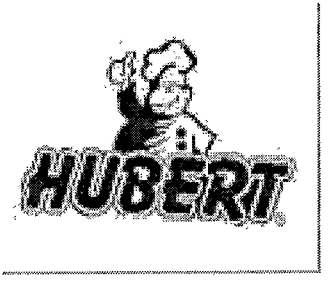
a) följande kategorier av varumärken för vilka ansökan om registrering gjorts tidigare än ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket, med vederbörlig hänsyn tagen till de anspråk som kan göras på prioritet för dessa varumärken:

...

ii) Varumärken som har registrerats i en medlemsstat ..."

Bakgrunden till tvisten

3 Den 1 april 1996 ingav France Distribution till harmoniseringsbyrån en ansökan om registrering av ett varumärke som utgörs av ett kombinerat ord- och figurkännetecken. Varumärket innefattar beteckningen HUBERT med versaler som stiliserats i svart med vit ram, på vilken överdelen av en kock placerats som ser munter ut och höjer höger arm med tummen upp.



4 De produkter som registreringsansökan gäller omfattar klasserna 29, 30 och 42 i den mening som avses i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg.

5 Den 6 januari 1998 framställde Vedial en invändning mot det varumärke som ansökan gällde med stöd av artikel 42 i förordning nr 40/94 avseende vissa produkter i registreringsansökan, nämligen "mjölk och andra mejeriprodukter" i klass 29 och "vinäger, såser" i klass 30.

6 Det äldre varumärke som Vedial är innehavare av är det nationella ordmärket SAINT-HUBERT 41, som i Frankrike registrerats som varumärke för "smör, ätliga fetter, ostar och alla former av mejeriprodukter" i klass 29. Det äldre varumärket utgörs av en följd av två ord som sammansatts med ett bindestreck samt av siffran 41.

7 Genom beslut av den 1 december 1999 avslog invändningsenheten vid harmoniseringsbyrån Vedials invändning. Vedial överklagade därför invändningsenhetens beslut till harmoniseringsbyrån enligt artikel 59 i förordning nr 40/94. Till stöd för sitt överklagande bifogade Vedial flera handlingar som avsåg att styrka att bolagets varumärke är känt i Frankrike.

8 Detta överklagande avslogs genom det omtvistade beslutet. Första överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån fann i huvudsak att det, trots att de ifrågavarande produkterna var mycket lika varandra och trots att det vid en tillämpning av artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 är möjligt att beakta att det äldre varumärket är känt när detta har styrkts av Vedial vid överklagandenämnden, inte finns någon förväxlingsrisk hos den berörda allmänheten på grund av att de berörda varumärkena inte har några väsentliga likheter.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

9 Vedial väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 maj 2001, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Den enda grunden som åberopades var att harmoniseringsbyrån hade tillämpat begreppet förväxlingsrisk i artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 på ett felaktigt sätt.

10 Vid förstainstansrätten vitsordade harmoniseringsbyrån att om det äldre varumärket kan anses vara ett känt varumärke skall det anses föreligga en risk för att det äldre varumärket förväxlas med det varumärke som registreringsansökan gäller. Eftersom Vedial inte inom den frist som för detta ändamål föreskrivits av invändningsenheten hade förebringat något bevis för att det äldre varumärket var känt, kunde emellertid harmoniseringsbyrån inte beakta att varumärket var känt. Ärendet bedömdes därför utan beaktande av denna omständighet.

11 Harmoniseringsbyrån ansåg att om förstainstansrätten skulle konstatera att den dominerande beståndsdelen av det äldre varumärket är förnamnet HUBERT, skulle det vara svårt att förneka att det föreligger en risk för förväxling mellan varumärkena i fråga. I gengäld, om förstainstansrätten skulle anse att det äldre varumärket inte har en särskild särskiljningsförmåga och utgör en helhet där ingen beståndsdel är dominerande, är varumärkena tillräckligt olika för att det inte skall föreligga någon risk för förväxling. Harmoniseringsbyrån överlämnade till förstainstansrätten att avgöra den uppkomna rättsfrågan.

12 France Distribution, som var part i förfarandet vid invändningsenheten och överklagandenämnden, intervenerade inte i målet vid förstainstansrätten.

13 I punkterna 35–39 i den överklagade domen erinrade förstainstansrätten om domstolens rättspraxis rörande huruvida det föreligger risk för förväxling mellan det varumärke som ansökan gäller och ett äldre varumärke.

14 Förstainstansrätten gjorde därefter i punkterna 40–59 i den överklagade domen en jämförelse av dels de berörda produkterna, dels de varumärken som var föremål för tvisten. Förstainstansrätten fann därvid att "mejeriprodukter" och produkterna "ätliga fetter", som omfattades av det äldre varumärket, var identiska med produkterna "mjölk och andra mejeriprodukter" och att det förelåg en likhet med

produkterna "vinäger, såser", som omfattades av den registreringsansökan som var föremål för prövning. Däremot fann förstainstansrätten att det äldre varumärket och det varumärke som registreringsansökan gällde "inte skall anses likartade i visuellt hänseende", att de är "olika i ljudhänseende" och att "det inte föreligger någon begreppsmässig likhet mellan ... varumärken[a]".

15 I punkterna 60–66 i den överklagade domen fann förstainstansrätten slutligen att det inte förelåg någon risk för förväxling mellan det äldre varumärket och det varumärke som registreringsansökan gäller. I punkt 63 slog förstainstansrätten i synnerhet fast att "även om de varor som omfattas av de varumärken som tvisten avser är identiska eller likartade, utgör skillnaderna i visuellt hänseende samt i ljud- och begreppshänseende mellan kännetecknen ett tillräckligt skäl för [att] anse att det inte finns en förväxlingsrisk hos målgruppen". I punkterna 65 och 66 slog förstainstansrätten vidare fast att "de kännetecken som tvisten avser, i det förevarande fallet varken i visuellt hänseende eller i ljud- eller begreppshänseende kan anses vara identiska eller likartade" och att "ett av de nödvändiga villkoren för att tillämpa artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 [således] inte är uppfyllt".

16 Förstainstansrätten ogillade därför talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

Överklagandet

17 Vedial har med stöd av tre grunder åberopat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— i första hand avgöra målet och därvid bifalla de yrkanden som framställts i förstainstansrätten och i andra hand återförvisa målet till förstainstansrätten,

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Harmoniseringsbyrån har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta Vedial att ersätta rättegångskostnaderna.

Den första grunden

Parternas argument

19 Vedial har som första grund gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen åsidosatte den allmänna gemenskapsrättsliga "dispositionsprincipen", som domstolen slagit fast i dom av den 14 december 1995 i de förenade målen C-431/93 och C-431/93, Van Schijndel och Van Veen (REG 1995, s. I-4705).

20 Enligt Vedial innebär denna princip att det endast är parterna som förfogar över de rättsliga åtgärderna och som får bestämma ramen för rättegången. Rätten får därvid inte beakta en omständighet som inte föreligger enligt parterna. Om en viss fråga inte är tvistig mellan parterna eller om parterna uttryckligen vitsordat att en relevant och precis sakomständighet föreligger, får rätten inte agera ex officio såvitt parternas gemensamma inställning inte strider mot grunderna för rättsordningen.

21 Under förfarandet i förstainstansrätten var Vedial och harmoniseringsbyrån överens om att det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde liknade varandra, om än bara i ljudhänseende. De var även överens om att det fanns en förväxlingsrisk för det fall överklagandenämnden inte kunde klandras för att ha ansett att det äldre varumärket hade en mycket god särskiljningsförmåga, om än bara genom att det var känt i Frankrike. Vedial anser att denna avgränsning av ramen för rättegången inte strider mot grunderna för rättsordningen.

22 Vedial har således gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte dispositionsprincipen då den fann att de motstående varumärkena inte liknade varandra, trots att parterna var överens om detta.

23 Harmoniseringsbyrån har gjort gällande att talan inte kan vinna bifall på den första grunden. Dispositionsprincipen är tillämplig i civilrätten, men tvister rörande gemenskapsvarumärken är huvudsakligen av förvaltningsrättslig karaktär. Vidare saknar harmoniseringsbyrån förmåga att uppträda som part i tvist (*locus standi*), eftersom den inte var part i förfarandet vid överklagandenämnden. När talan väcks vid förstainstansrätten skall rätten pröva huruvida harmoniseringsbyrån, det vill säga överklagandenämnden, tillämpade förordning nr 40/94 på ett korrekt sätt. För det fall förstainstansrätten finner att harmoniseringsbyrån åsidosatte förordningen, skall beslutet ogiltigförklaras.

24 Enligt harmoniseringsbyrån gjorde Vedial i talan vid förstainstansrätten gällande att begreppet förväxlingsrisk tillämpats på ett felaktigt sätt i det omtvistade beslutet och yrkade uttryckligen att förstainstansrätten skulle pröva de motstående varumärkena och huruvida det förelåg någon förväxlingsrisk. Förstainstansrätten gjorde följaktligen rätt då den prövade begreppet och tillämpade förordning nr 40/94. Förstainstansrätten åsidosatte således inte dispositionsprincipen.

25 Harmoniseringsbyrån har dessutom gjort gällande att det inte rådde enighet mellan Vedial och harmoniseringsbyrån i detta fall. Harmoniseringsbyråns inställning kommer till uttryck genom överklagandenämndens inställning, vilket förstain-

stansrätten slog fast i den överklagade domen. Dessutom har France Distribution, som hade kunnat intervenera i målet vid förstainstansrätten, inte godtagit Vedials tolkning av förväxlingsrisken. I tvister rörande industriell och kommersiell äganderätt har intervenienten emellertid enligt förstainstansrättens rättegångsregler en ställning som nästan är identisk med övriga parters.

Domstolens bedömning

26 Även om det antas att dispositionsprincipen är tillämplig i ett förfarande som det i första instans, som avser en talan mot ett beslut av en överklagandenämnd vid harmoniseringsbyrån angående en invändning mot varumärkesregistrering på grund av risk för förväxling med ett äldre varumärke, kan harmoniseringsbyrån vid förstainstansrätten inte ändra ramen för rättegången. Ramen för rättegången bestäms av de yrkanden och omständigheter som framställts av den som begärt registrering och den som invänt mot registrering.

27 Enligt artikel 133.2 i förstainstansrättens rättegångsregler är det visserligen harmoniseringsbyrån som är svarande i förfarandet vid förstainstansrätten. Syftet med talan vid förstainstansrätten är emellertid att slita tvisten mellan å ena sidan den som begär varumärkesregistrering och å andra sidan den som är innehavare av ett äldre varumärke. Detta följer av de bestämmelser i förordning nr 40/94 och förstainstansrättens rättegångsregler som redovisas nedan.

28 Enligt artikel 63.2 och 63.3 i förordning nr 40/94 är syftet med en dylik talan för det första att Europeiska gemenskapernas domstol skall pröva huruvida överklagandenämndens beslut i ärendet rörande registrering av det sökta varumärket är lagenligt och i förekommande fall utverka ogiltigförklaring eller ändring av beslutet.

29 Både vid invändningsenheten och överklagandenämnden är det emellertid den som begär registrering som tvistar med den som invänt mot dylik registrering. Harmoniseringsbyrån är därvid inte part i tvisten.

30 Det skall särskilt framhållas att det enligt artikel 42.1 a i förordning nr 40/94 endast är innehavare av äldre varumärken som får framställa invändningar mot registrering av ett varumärke med åberopande av de relativa registreringshinder som föreskrivs i artikel 8.1 b i förordningen. Harmoniseringsbyrån har således inte behörighet att med åberopande av sådana grunder invända mot registrering av ett varumärke.

31 För det andra har harmoniseringsbyrån inte heller någon möjlighet att väcka talan vid förstainstansrätten mot ett beslut som fattas av en överklagandenämnd i ett invändningsärende. Enligt artikel 63.4 i förordning nr 40/94 skall nämligen "[v]ar och en som varit part i förfarandet vid överklagandenämnden ... ha rätt att överklaga beslut som gått denne emot".

32 Slutligen har harmoniseringsbyråns egenskap av svarande begränsade verkningar. Det motsatta gäller parterna i förfarandet vid överklagandenämnden (förutom sökanden). Dessa parter, som enligt artikel 134.1 i förstainstansrättens rättegångsregler kan delta i förfarandet vid förstainstansrätten i egenskap av intervenienter, har omfattande rättigheter som gör att de kan likställas med riktiga svaranden.

33 I artikel 134.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs således att "intervenienter ... skall ha samma rättigheter i förfarandet som parterna".

34 Till skillnad från vad som föreskrivs i artikel 116.4 andra stycket a i förstainstansrättens rättegångsregler, som är den allmänna bestämmelsen vad gäller intervention, föreskrivs i artikel 134.3 i samma rättegångsregler att "[e]n intervenient ... kan i sin svarsinlaga ... framställa yrkanden om upphävande eller ändring av överklagandenämndens beslut med avseende på en punkt som inte är omnämnd i ansökan". En tolkning *e contrario* av denna bestämmelse ger dessutom vid handen att harmoniseringsbyrån inte får framställa dylika yrkanden.

35 I artikel 134.4 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att trots vad som sägs i artikel 122 kan tredskodomsförfarandet inte tillämpas då en annan part än sökanden i förfarandet vid överklagandenämnden intervenerat i målet vid förstainstansrätten. Detta gäller även om harmoniseringsbyrån inte svarat på ansökan på föreskrivet sätt och inom föreskriven tid.

36 Harmoniseringsbyrån får således inte ändra ramen för rättegången i förstainstansrätten, oavsett om detta görs genom att harmoniseringsbyrån delvis ansluter sig till sökandens bedömning eller medger talan. Om det motsatta gällde, skulle det inverka menligt på den i överklagandenämnden vinnande partens berättigade förväntningar på att föremålet för förstainstansrättens prövning skall vara huruvida överklagandenämndens beslut är lagenligt i enlighet med artikel 63.2 i förordning nr 40/94.

37 Förstainstansrätten var i förevarande mål således inte bunden av att det eventuellt rådde enighet mellan Vedial och harmoniseringsbyrån vad gäller frågan huruvida varumärkena liknade varandra eller huruvida det förelåg någon förväxlingsrisk dem emellan. Förstainstansrätten gjorde således rätt då den i den överklagade domen prövade huruvida begreppet förväxlingsrisk tillämpades på ett felaktigt sätt i det omtvistade beslutet, vilket Vedial gjort gällande i sin ansökan, och då den tillämpade förordning nr 40/94.

38 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

39 Vedial har som andra grund gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte rätten till försvar. Detta åsidosättande skedde genom att förstainstansrätten gjorde en bedömning som inverkade menligt på Vedials berättigade förväntningar på hur ramen för rättegången skulle bestämmas, förväntningar som Vedial grundade på vad parterna var överens om i detta avseende. Mot bakgrund av den av harmoniseringsbyrån i svarsinlagan till förstainstansrätten redovisade inställningen, avstod Vedial från att ansöka om att få inkomma med en replik och begränsade sin framställning till att endast avse det som var tvistigt till följd av harmoniseringsbyråns inställning.

40 Även om det antas att förstainstansrätten inte är bunden av dispositionsprincipen, anser Vedial att förstainstansrätten borde ha förordnat om att skriftväxlingen skulle återupptas och därvid underrättat parterna om att den inte anslöt sig till det som parterna var överens om, nämligen att de motstående varumärkena liknade varandra åtminstone i ljudhänseende.

41 Harmoniseringsbyrån anser att en förutsättning för den andra grunden är att förstainstansrätten åsidosatte dispositionsprincipen, vilket dock inte är fallet. Harmoniseringsbyrån har tillagt att Vedial såväl i ansökan som vid förhandlingen ingående utvecklade sina tankar om och tolkning av gällande bestämmelser och relevant rättspraxis.

Domstolens bedömning

42 Domstolen gör följande bedömning av den andra grunden för överklagandet. Även om det antas att Vedial och harmoniseringsbyrån var överens om att de motstående varumärkena till viss del liknade varandra eller att det till och med rådde

förväxlingsrisk dem emellan, erinrar domstolen om att förstainstansrätten inte var bunden av detta. I stället var förstainstansrätten skyldig att pröva huruvida överklagandenämnden inte hade åsidosatt förordning nr 40/94 då nämnden kom fram till att de motstående varumärkena inte liknade varandra. Detta framgår också av den prövning av den första grunden som domstolen gjort ovan. Domstolen finner dessutom att förstainstansrätten till grund för sitt avgörande inte lade några argument eller omständigheter som inte omfattades av tvisten.

43 Förstainstansrätten gjorde således inte någon bedömning som inverkade menligt på Vedials berättigade förväntningar. Förstainstansrätten var inte heller skyldig att återuppta skriftväxlingen för att underrätta Vedial om att den inte delade uppfattningen att det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde liknade varandra i ljudhänseende.

44 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

45 Vedial har som tredje och alternativ grund gjort gällande att förstainstansrätten på ett felaktigt sätt tillämpade begreppet förväxlingsrisk i artikel 8.1 b i förordning nr 40/94.

46 Genom den första delgrunden har Vedial gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel då den i punkt 62 i den överklagade domen slog fast att det inte fanns någon risk för att det äldre varumärket skulle kunna förväxlas med det varumärke

som ansökan gällde utan att därvid pröva, vilket den borde ha gjort, om det fanns en risk för att allmänheten skulle kunna tro att ifrågavarande varor eller tjänster härrörde från företag som inte har något samband i ekonomiskt hänseende.

47 Genom den andra delgrunden har Vedial påstått att förstainstansrätten gjorde fel då den i punkt 63 i den överklagade domen slog fast att skillnaderna i visuellt hänseende samt i ljud- och begreppsmässigt hänseende mellan det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde utgjorde ett tillräckligt skäl för anse att det inte förelåg någon förväxlingsrisk. Frågan som uppkommer är enligt Vedial inte huruvida det finns skillnader varumärkena emellan. De frågor som uppkommer är i stället huruvida dessa varumärken är identiska eller likartade och huruvida dessa likheter är så stora att det föreligger en förväxlingsrisk utifrån en helhetsbedömning med beaktande av att ifrågavarande varor eller tjänster är identiska eller av liknande slag.

48 Som tredje delgrund har Vedial gjort gällande att förstainstansrätten bedömde samspelet mellan faktorerna på ett oklart sätt. Förstainstansrätten gjorde nämligen fel då den inte slog fast att den påstått låga graden av likhet mellan det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde kompenserades av att ifrågavarande varor i hög grad liknade varandra och av att det äldre varumärket hade en mycket god särskiljningsförmåga.

49 Genom den sista delgrunden har Vedial gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel då den i punkt 62 i den överklagade domen begränsade den berörda allmänheten till att endast avse "målgruppen", det vill säga de konsumenter som skulle kunna tänka sig att köpa de varumärkesförsedda varorna. Vedial anser i stället att den allmänhet som skall beaktas vid bedömningen av förväxlingsrisken utgörs av alla som kan komma i kontakt med varumärket.

50 Harmoniseringsbyrån har gjort gällande att överklagandet inte kan bifallas på någon av delgrunderna.

Domstolens bedömning

51 Vid tillämpning av artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 krävs det, för att förväxlingsrisk skall kunna föreligga, både att det varumärke som ansökan gäller är identiskt med eller liknar det äldre varumärket och att de varor eller tjänster som avses i registreringsansökan är identiska med eller av liknande slag som de varor eller tjänster beträffande vilka det äldre varumärket registrerades. Det är i detta avseende fråga om kumulativa villkor (se, för ett liknande resonemang och beträffande den identiska bestämmelsen i artikel 4.1 b i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178), dom av den 29 september 1998 i mål C-39/97, Canon, REG 1998, s. I-5507, punkt 22).

52 Till skillnad från vad Vedial har gjort gällande finner domstolen att förstainstansrätten inte enbart anförde skillnader i visuellt hänseende samt i ljud- och begreppsmässigt hänseende mellan det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde som skäl för att anse att det inte förelåg någon förväxlingsrisk.

53 Efter att i punkterna 48–59 i den överklagade domen ha gjort en jämförande bedömning i visuellt hänseende samt i ljud- och begreppsmässigt hänseende av de två varumärkena, slog förstainstansrätten fast, vilket den erinrade om i punkt 65 i nämnda dom, att varumärkena inte kunde anses vara identiska eller likna varandra i den mening som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 40/94.

54 Efter att ha slagit fast att det äldre varumärket och det varumärke som ansökan gällde inte på något sätt liknade varandra, gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning då den fann att det inte förelåg någon förväxlingsrisk, oberoende av om det äldre varumärket i hög grad var känt eller i vilken mån de aktuella varorna eller tjänsterna var identiska eller liknade varandra.

55 Samtliga delgrunder saknar således verkan. Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den tredje grunden.

56 Överklagandet skall följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 62.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt rättegångsreglerna är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån har yrkat att Vedial skall ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Vedial har tappat målet, skall harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar domstolen (andra avdelningen) följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Vedial SA skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter